



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев 13953/2022  
05.04.2023. година  
Београд

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Градске општине Нови Београд, коју заступа Градско правобранилаштво Града Београда, Одељење за Градске општине Земун и Нови Београд, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Ивановић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3527/2021 од 30.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 05.04.2023. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3527/2021 од 30.06.2021. године.

**Образложење**

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 6059/17 од 27.02.2019. године, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе туженог да тужиоцу по основу неоснованог обogaћења исплати износ од 372.367,06 динара, са законском затезном каматом почев од подношења тужбе до исплате, те је тужилац обавезан да туженом надокнади парничне трошкове у износу од 29.624,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3527/2021 од 30.06.2021. године, преиначена је првостепена пресуда, те је тужени обавезан да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 372.367,06 динара са законском затезном каматом почев од 17.10.2017. године као дана подношења тужбе до исплате, те да му надокнади трошкове целог поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињене пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд налази да је ревизија дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), па је по одредби члана 408. ЗПП испитао побијану пресуду и утврдио да је ревизија неоснована.

Према утврђеном чињеничном стању, туженом, запосленом код тужиоца, престао је радни однос као нераспоређеном запосленом по коначном решењу тужиоца од 10.04.2017. године. Решењем је констатован престанак радног односа са даном 26.02.2017. године, због заснивања радног односа код другог послодавца дана 27.02.2017. године, пре истека рока од два месеца од дана коначности решења којим је остао нераспоређен. Пре доношења ове одлуке тужилац је донео два решења о престанку радног односа туженом на дане 21.11.2016. године и 01.03.2017. године, која су у инстанционој контроли стављена ван снаге, а на основу којих је туженом исплатио отпремнину од 329.528,51 динара и 42.838,55 динара, чији повраћај тражи у овој парници.

Пошто је туженом на основу коначног решења престао радни однос код тужиоца због запослења код другог послодавца, пре истека рока од два месеца од када је коначним решењем утврђено да је нераспоређен, а раније донета решења тужиоца на основу којих је исплаћена отпремнина у складу са чланом 169. ставови 4. и 5. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе стављена ван снаге, другостепени суд одлуку о обавези враћања примљеног због отпадања правног основа заснива на одредбама чланова 210. став 1. и 214. Закона о облигационим односима.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд на утврђене чињенице правилно применио материјално право, те да у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба ЗПП.

Чињенично је разјашњено да се тужени, као запослени, користио правним лековима против одлука тужиоца, послодавца, да је контрола за исход имала стављање ван снаге решења тужиоца од 21.11.2016. године и 01.03.2017. године, по којима је извршена исплата спорног износа. Тужени је изјавио жалбу и против решења од 10.04.2017. године, којим је утврђено да му је радни однос код тужиоца престао са даном 26.02.2017. године. Решење тужиоца о престанку радног односа од 10.04.2017. године је коначно, пошто је другостепена комисија донела одлуку од 15.05.2017. године којом је жалба као неоснована одбијена.

Тужени ревизијом не доводи у сумњу законитост решења туженог од 10.04.2017. године, пошто не тврди, нити пружа доказе да је против ове одлуке водио управни спор у складу са чланом 176. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе. Будући да је накнадно отпао правни основ исплата, тужени је правилно обавезан да примљено врати, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате. Стога, указивање у ревизији да постоје грешке у правној терминологији приликом одлучивања о правима туженог из радног односа, односно да су рокови неправилно рачунати, не може утицати на законитост побијане пресуде, пошто је правни основ за исплату спорног износа по коначној одлуци тужиоца отпао.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија  
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка  
управитељ писарнице  
Марина Антонић**